Ч. 211 Четвер 19 вересня (1 жовтня) 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Людвика Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Отворене Зелїзних воріт і подорож Є. Вел. Цїсаря до Румунії.

Невеличка Оршова за мало має домів, щоби могла була вигідно примістити всїх тих гостий, які з'їхали ся були на торжество отвореня каналу в зелїзних воротах. Навіть для пп. міністрів не можна було знайти догідного поміщеня, а велика часть гостий мусїла містити ся у ваґонах. День перед торжеством, в суботу, була велика злива, дїйстний хмаролом і вступна нарада, а именно ілюмінация міста для того не удала ся. За то в недїлю випогодило ся і настав красний осїнний день.

Вже досьвіта уставились були всїлякі достойники в своїх ґалевих мундурах, сьвітячих від золота та гості довгим аж по сам дворець зелїзницї шпалїром. Є. Вел. Цїсар встав о 6 год., а о 7 год. поїхав на тиху службу божу до латиньскої церкви. З монархом і єго дружиною були ще Найдост. Архікн. Йосиф і всї міністри.

Приїзд сусїдних Монархів.

О 8 год. 20 мін. приїхав окремим поїздом сербский король Александер. Уставлені на березї Дунаю батериї стали стріляти на єго повитане, музика заграла сербский гимн народний. На двірци дожидав вже Є. Вел. Цїсар приїзду короля. Скоро лиш станув поїзд, Цїсар підійшов аж до дверий ваґона подав королеви обі руки і повитав єго сердечно. Король Александер мав на собі мундур сербского ґенерала, а Цїсар мундур угорского ґенерала кавалериї з сербским ордером Сави. З королем приїхали були єго міністри: фінансів — Попович, будівель — Радосавлевич, війни — Франасович і секретар двірский Миличевич. Оба Монархи вийшли відтак до двірскої ждальнї, де Цїсар убрав велику ленту румуньского ордера звьвізди а відтак разом з сербским королем вийшов знову на перон.

О 8 год. 35 мін. дано знак, що надїзджає румуньский король. Батериї стали стріляти а музика заграла румуньский гимн. Коли поїзд станув підійшов Цїсар до короля Кароля, обняв єго і поцїлував ся з ним двічи. З королем приїхали були: єго президент міністрів Стурдза, міністер війни ґен. Бдістеано, міністер робіт Стоїческо, шеф секциї Мізу, ґен.-ад'ютант Вальдеску і ад'ютант кольонель Машу. В дружинї короля знаходив ся також один селяньский посол в народнім строю Дінта Шілеру. По першім повитаню і по представленю достойників, повів Цїсар румуньского короля до короля Александра сербского, котрий сердечно повитав короля Кароля. О 9 год. всїли Монархи до чекаючих на них двірских повозів. Першим повозом їхав старший жупан (начальник комітату) Якабффі і начальник повіта Фіялька, другим Є. Вел. Цїсар а по правій руцї коло Него король Кароль, третим Найдост. Архікн. Йосиф а коло него по правій руцї король Александер.

Наука Монарха.

Перед приїздом румуньского короля стала ся на перепонї двірця в Оршові така цїкава подія: Коли дано знак, що надїзджає румуньский поїзд двірский, підійшов Є. Вел. Цїсар аж до самих шин і споглядав в сторону, з котрої надїзджав поїзд; при тім добачив Монарх, що деякі панове на двірци курять циґара. Монарх сказав тогди до стоячого побіч Него угорского президента міністрів по мадярски: „Будьте ласкаві і скажіть тим панам, що не яло ся курити, коли дожидає ся приїзду короля“. Відтак звернув ся Монарх до стоячих коло него панів і сказав по нїмецки так голосно, що всї чули: „Треба заєдно виховувати!“

На каналї.

Всї три Монархи поїхали відтак до місця, де всїдає ся на кораблї і тут сїли на корабель „Франц Йосиф I“, а разом з ними їх дружина, міністри, високі достойники духовні, сьвітскі і військові та дипльоматия. На другий корабель „Софія“ посїдали гості і депутациї обох парляментів, а на третий „Йосиф Кароль“ прочі гості.

О 10 год. перед полуднем пустились всї ті кораблї на канал, а попереду них плила мала пароходна лодка проводова „Вашкапу“. Скоро лиш кораблї пустились долї водою, загреміли вистріли з обох боків Дунаю та понїс оклик многотисячного здвигу народа над рікою. По сербскій сторонї стріляно з моздірів, на румуньскім березї трохи пізнїйше з гірских батерий, а на ті вистріли відповідали пушки з монтора „Кереш“. На острові Ада-Кале вивішено цїсарску хоругов, а на мошеї тамошнїй турецку хоругов з півмісяцем.

Промова Є. Вел. Цїсаря.

Коли кораблї доплкивали до устя каналу, проводова лодка „Вашкапу“ остала ся позаду, а цїсарский корабель „Франц Йосиф“ поплив наперед. В тій хвилї, коли корабель цїсарский розірвав ґірлянду з рожи розтягнену в поперек

---

77)

Дїти капітана Ґранта.

Фантастично-наукова подорож Юлїя Верна.

(Дальше).

— О! — крикнув майор недовірчиво, почувши мову Паґанеля.

— Перше слухайте — сказав Паґанель — а відтак будете здвигати плечима. Доси я нїчого не говорив, бо гадав, що ви були би менї не повірили. Коли-ж говорю нинї, то длятого, що Ертон своїм оповіданем піднер мою гадку

— А то як? — спитав Ґленарван.

— Слухайте і судіть — відповів Паґанель. — Коли я на возї над Снови писав той лист до Остена, оповідав майор леді Еленї історию злочинцїв, а менї дав „Новозеляндску ґазету“. Ґазета лежала на земли так зложена, що видко було з заголовка лише склади aland. Менї в тій хвили роз'яснило ся в голові. Aland то було слово в анґлїйскім документї, котре ми толкували „на землю“, а котре мало бути закінченєм слова Zealand!

— А чому-ж ви о тім нїчого не згадували вже від двох місяців?

— Я не хотїв вам робити даремної надїї, а впрочім ми й так плили до Нової Зеляндиї.

— А потім?

— Потім тому, що навіть колиб ми були найшли слїд капітана, то я гадаю, що він вже не жиє, коли від двох лїт нема о нїм вісти. Мусїв стати жертвою Маорісів.

— Не говоріть-же о тім товаришї — сказав Ґленарван — я сам приготовлю дїти капітана на ту сумну новину.

Осада вскорі дізнала ся, що оповідане Ертона не прояснило тайни капітана Ґранта. Знеохочене було загальне, бо на кватирмайстра загально числено, а тут він не знав нїчого, що могло би навести на слїд пропавшого корабля.

Тому плив яхт дальше в раз обібранім напрямі; треба було лише виглядїти остров, на котрім мав остати ся Ертон.

Паґанель і Джон Менґлїс радили ся карт ґеоґрафічних, що були на кораблї як раз під тим 37° ширини означений був островець, знаний під іменем Мариї Тереси. То скалистий клаптик землї кинений посеред моря, а віддалений о 3500 миль від американьских берегів і 1500 від нової Зеляндиї. Від півночи найблизшою землею єсть громадка островів Помоту, а на полудне цїлком пусто аж до вічних ледів полудневого бігуна. Нї один корабель не приплив до того самотного острова, лише птахи відпочивали там в часї своїх довгих подорожий. На многих навіть картах ґеоґрафічних та скала окружена филями Тихого океана не була навіть назначена.

Нїгде не могло бути більшої самотности як на тім острові, далеко від доріг, котрими переїздили люди. Показано положенє єго Ертонови, а коли він згодив ся, аби єго там висаджено на берег, справлено корабель до острова Мариї Тереси.

Два дни опісля, о другій годинї звістив моряк в маштовім коши близкість землї. То була Мария Тереса, остров що ледве виринав з води, подібний своїм подовжним видом до великаньского кита. Трийцять анґлїйских миль дїлило єго ще від корабля, котрого перед порох филї зі скоростию шіснайцятьох вузлів на годину.

Остров поволи виринав на овидї, сонце клоняче ся до заходу осьвічувало ясно єго подерті береги. Кілька невеличких вершків блищало яснїйше в ріжних місцях.

О пятій пополудни здавало ся Джонови, що видить немов би який дим піднимав ся до неба.

— Чи то вулькан? — питав Паґанеля, котрий приглядав ся незнаній земли через свою люнету.

— Не знаю, що гадати о тім димі — відповів ґеоґраф. — Мария Тереса то майже незнаний остров, але не треба би дивувати ся, колиб єго початок був вульканїчний.

— Але — замітив Ґленарван — коли остров утворив ся в наслїдок одного вибуху, то можна припускати, що другий може єго знищити.

— То неімовірне — відповів Паґанель — а запорукою того єсть істноване того острова від кількох віків. Що иншого нові острови, як пр. Юлїя — она появила ся на Середземнім мори і за кілька місяців щезла.

— Як гадаєте, Джоне — спитав Ґленарван — чи приплинемо до острова ще перед вечером?

устя каналу епіскоп Дессеффі поблагословив канал і відмовив по латині коротку молитву а Єго Вел. Цїсар промовив в відтак слїдуючими словами:

„В сїй торжественній хвили, котра сполучає нас, щоби сьвяткувати велике дїло публичного добра, я щасливий, що можу висказати привітні слова монархам двох дружних країв, котрих береги обмивані водами Дунаю в своїй взаїмній близькости знаменують спільність наших інтересів. Роботи, які зібраний в Берлинї ареопаґ повірив Австро Угорщинї, скінчили ся. Послїдні запори, які стояли на перешкодї свобідному рухови на великій рїцї, усунено. Гордий з місиї, яка нам припала, оголошую, що нова дорога отверта, а в переконаню, що она причинить ся до могучого і спасенного піднесеня так само мирного як і обильного в плоди розвою межинародних відносин, пю на щасте і добро наших народів“.

Три чаші.

Всї три Монархи по сих словах цокнули ся трома золотими чашами, наповненими шампаном, котрі на се торжество жертвувало угорске правительство. Чаші ті зроблені з 14-каратового золота, представляють дві історичні події: на однїй сторонї занятє краю Мадярами (896) на другій торжество отвореня Зелїзних воріт (1896). Один образ, різьблений із 18-каратового золота представляє Арпада, як з проводирями Мадярів забирає край, другий предсталяє ріку і на нїй корабель а в глубинї ангела, що сипле рожі на ріку. Оба образи віддїлені від себе на однім боцї написию, в котрій подана постанова берлиньского договору, а на другім написию, котрої змістом єсть постанова закона, котрим Угорщина взяла на себе сповненє, вложеної на ню задачі. Накривки чаш представляють герби сїмох великих держав европейских, понад котрими чотири ангели держать корону сьв. Стефана. На зроблене тих чаш ужито півтора кільо золота. Серед вистрїлу пушок закінчило ся торжество, а кождий з Монархів взяв собі одну з тих чаш на памятку.

Перегляд полїтичний.

Завтра збирає ся Палата послів на своє перше засїданє. На порядку дневнім першого засїданя стоїть, як звістно справа закона о свойцїнї. Отже з Відня доносять тепер, що тамошна рада громадска ухвалила на вчерашнім своїм засїданю резолюцию, в котрій сказано, що закон сей єсть неможливий до принятя.

Нинї має ся відбути перше засїданє клюбу сполученої нїмецкої лївицї. Молодочехи постановили станути на більше річевій опозициї, зажадати від правительства вияснення ясного становища супротив ческих жадань, домагати ся розвязаня Ради державної і у всїх справах задержати собі вільну руку.

З Букарешту доносять, що в слїдуючім роцї приїде до Румунїї також і нїмецкий цїсар, щоби тим показати тїсну звязь Румунїї з тридержавним союзом. Король румуньский надав мінїстрови ґр. Ґолуховскому брилянти до ордера румуньскої зьвізди.

Новинки.

Львів дня 30 вересня 1896.

— Іменованя. П. Мінїстер просьвіти в порозуміню з п. мінїстром справ внутрішних іменував правительственним комісарем для першого риґорозум медичного в унїверситетї львівскім в роцї шкільнім 1896/7 краєвого референта для санїтарних справ дра Йос. Меруновича радника Намістництва; — а для фармацевтичних іспитів в львівскім унїверситетї в шкільнім роцї 1896/7 іменував екзамінаторами: а) при вступних іспитах: з фізики надзвичайного професора унїверситету дра Ігн. Закревского, з ботанїки звич. професора унїверситету дра Теоф. Цесєльского, з загальної хемії звич. професора унїверситету дра Брон. Радзишевского; — при фармацевтичнім риґорозум: з загальної хемії і фармацевтичної дра Радзишевского, з фармакоґнозиї звичайного професора унїверситету дра Вячесл. Соберанського, асесором аптикаря Якова Піпеса, а єго заступником аптикаря Кар. Склепиньского.

— Конкурс. Видїл краєвий оголошує конкурс на три стипендиї з ґалицкого фонду краєвого, почавши від першого півроку 1896/7, а то: одної стипендиї о річних 300 зр., одної в квотї 350 зр. і одної в квотї 500 зр. Ті стипендиї призначені виключно для убогих а відличних учеників польскої або рускої народности, що ходять до середних або висших шкіл торговельних. Речинець вносити подання на руки своїх властий шкільних, установлено до дня 25-го жовтня с. р.

— На господарскім вічу „Просьвіти“ в Тернополи, котре відбуде ся дня 4-го жовтня с. р. в сали „Сокола“ о годинї 2-ій по полудни, будуть ось такі реферати: 1) Реферат п. Йосифа Раковского „про аґрарні відносини селян і яких реформ законодатних має домагати ся мала посїлість від правительства“. — 2) Реферат дра Костя Левицкого „про стовaришеня господарскі“. — 3) Реферат директора Василя Нагірного „про крамарство по селах і асекурацию в „Днїстрі“. — 4) Реферат о. Антонія Глодиньского „о чищеню і сортованю насїня і о вигублюваню хопт“. — 5) Вкінци перед льосованем всїх предметів призначених до вильосованя, буде пояснена їх ужиточність.

— Видїл товариства сьв. Павла подає до відомости, що загальні збори членів товариства відбудуть ся дня 2 (14) жовтня перед полуднем в семинариї духовній при ул. Коперника ч. 36. О годинї 8-ій служба Божа а потім збори, на котрі запрошує ся всїх членів тов. сьв. Павла.

— Основателї товариства убогих руско-кат. церквей імени сьв. Петра подають до відомости, що дня 2 (14) жовтня по скінченю зборів сьв. Павла відбуде ся уконституованє товариства т. є. вписи в члени і вибір предсїдателя, видїлу управляючого і комітету надзираючого. Зголошеня в члени товариства приймають ся в ректоратї дух. семинариї у Львові.

— Місто Перемишль остатними роками стало сильно підносити ся. Центральне статистичне бюро у Відни обчислило, що з днем 1 червня с. р. Перемишль мав 36.600 мешканцїв цивільних, а 11.200 войскових, разом 47.800 душ. Від 1890 року населене побільшило ся о 11.800 душ.

— Люта мати. Варвара Прокопів, зарібниця в Станиславові, мала вісїмлїтного сина Матвія. При кождій нагодї, або коли лиш повернула в злім настрою домів била і знущала ся над хлопцем

— В ніякий спосіб. Не можу виставляти *Дункана* на небезпечність по ночи при незнанім березї. Буду поволеньки підпливати, а завтра о всходї сонця вишлемо човно.

О осьмій вечером остров був віддалений лише о пять миль, показував ся як яка подовжна тїнь і ледве було єго видко. *Дункан* наближав ся до него заєдно. О девятій заблисло в пітьмі досить сильне сьвітло, немов огонь — оно не порушало ся, лише стояло на місци.

— Ось і той огонь вказував би на вулькан — говорив Паґанель приглядаючись єму уважно.

— В тім віддаленю повинні би ми чути тріскіт, звичайний при вибуху вулькана — а тут всхідний вітер не приносить нам нї найменшого відголосу.

— То правда — говорив Паґанель — той вулькан сьвітить ся, але не відзиває. Що більше, можна би сказати, що вибухає з перервами, як сьвітять деякі морскі лихтарнї.

— Добре кажете — відповів Джон — а однако ми не находимо ся при осьвітленім березї. Ось! — крикнув — і другий огонь. Та й то на березї; дивіть ся, порушає ся, зміняє місце.

Джон не помиляв ся; появив ся новий огонь і здавало ся, що часом гасне то знов яснїйше горить.

— З того видко, що на острові хтось мешкає — відозвав ся Ґленарван.

— Певне дикі — відповів Паґанель.

— На такий спосіб не можемо лишити на нїм Ертона.

— Очевидно — замітив майор — то бувби навіть для диких надто злий подарунок.

— Пошукаємо якого иншого пустого острова — сказав Ґленарван усьміхаючи ся на замітку майора. — Я обіцяв Ертонови волю і мушу додержати обітницї.

— На кождий спосіб стережім ся — додав Паґанель. — Зеляндцї мають звичай обманювати кораблї огнями — а мешканцї Мариї Тереси можуть знати ся з тим підступом.

— Завтра о всходї сонця — сказав Джон — будемо знати, чого держати ся.

О одинайцятій подорожні і Джон вернули до кают. На передї корабля проходжувала ся по покладї варта, на задї був лише сам керманич.

Мария і Роберт вийшли в тій хвили на поклад. Оперті о поруче глядїли сумно на полискуюче фосфорично море і смугу сьвітла, що полишала за *Дунканом*. Мария гадала о будучности Роберта, він о будучности сестри — а обоє гадали разом о вітци. Чи жиє ще той їх любий отець? Чи треба може виречись єго! А якеж булоби їх житє без него, що сталось би з ними і що булоби вже до того часу, коли би не льорд Ґленарван і єго жінка!

В тій хвили стало ся щось дивного і неприродного. Брат і сестра підпали в однїй і тій самій хвили однаковому привидови. Видало ся Мариї і Робертови, що з посеред филї доносить ся до них голос, котрого звук глубокий і жалїбний порушив їх до глубини серця.

— До мене, до мене! — кликав голос.

— Марисю, чуєш? — питав Роберт.

Прискочили обоє до поруча і перехиливши ся глядїли в глубоку пітьму.

Однако не побачили нїчого крім розтягаючої ся перед ними темноти.

— Роберте — відозвала ся зворушена Мария — менї здавало ся... Так здавалось менї так само як тобі. Мусимо мати обоє горячку, Роберте!

Але в тій хвили донїс ся до них новий крик, а їх улуда була така сильна, що з обох грудий вирвали ся нараз слова:

— Мій отець! Мій отець!

Того вже було за богато на Марию. Зломана зворушенем упала зімлїла на руки Роберта.

— Ратунку! — крикнув Роберт — моя сестра, мій отець! Ратунку!

Керманич прибіг піднести молоду дївчину, прибігли також і моряки з переду корабля і попробуджувані нагле Джон, леді Єлена і Ґленарван.

— Сестра умирає, а наш отець там — крикнув хлопець вказуючи на филї.

Нїхто не розумів, що то значить.

— Так, мій отець там! — Я чув голос мого вітця! Мария також єго чула!

В тій хвили Мария прийшовши до себе, кричала як божевільна:

— Мій отець! Там мій отець!

Бідна дївчина піднесла ся і перехиляючи ся через поруче хотїла кинути ся в море.

— Мильорде, леді Єлено! — повторяла складаючи руки — мій отець певне там. Я присягла би, що чула єго голос, що доносив ся з посеред филь немов нарікане, або послїдне прощанє.

Судороги напали дївчину. Кидала ся. Треба єї було перенести до каюти, де за нею пішла і леді Єлена.

Роберт повтаряв безнастанно:

— Мій отець там! Мусить бути там, мильорде!

Присутні врозуміли вкінци, що обоє дїтий капітана Гранта стали жертвою привиду. Але як вивести їх з того блуду? Ґленарван пробовав. Взяв за руку Роберта і спитав:

— То ти чув голос твого вітця?

— Чув, певне чув, мильорде, присягну на то. І сестра чула і пізнала голос так як я. Чиж можете гадати, щоби ми обоє помилили ся? Мильорде, спішім на поміч мому вітцю! Човна, човна!

Ґленарван видячи, що не з'уміє витолкувати біднїй дитинї, спробовав ще послїдного средства і прикликав керманича.

— Гевкінс, ви були при кермі тодї як упала панна Мария?

в звірский спосіб. В липни с. р. попала она на нову думку. Звязала дитині руки разом з ногами, кинула єї під ліжко, а сама зачинивши двері пішла на роботу. Хлопець стогнав і плакав так довго аж се почули сусіди, котрі виважили двері і найшли хлопця приваленого ліжком вже ледве живого. Кілька днів пізнїйше та люта женщина привязала хлопця шнуром до стола і так его побила, що на тілї дитини найдено 50 синців. В такий спосіб катувала она свою дитину вже кілька лїт. Повідомлена вкінци прокураторія зарядила против дикої матери процес, а суд по переведеню розправи засудив єї на 10 місяців тяжкої вязниці.

— **Зьвірскість.** В Пивничній, новосандецкого повіта, допустили ся три селяни страшного убийства. З вертаючим вечером з Угорщини від роботи зарібником розпочали ті три селяни суперечку на поромі, а коли відплили від берега, стали зарібника бити колами но голові. Зарібник кликав о ратунок, але дармо, бо перевізник сидить або в коршмі, або дома. Тому скоро перестав ся боронити і упав, обрабувалм его напастники з гроший, які ніс до дому (36 зр.), а відтак вкинули его до Попраду. На другий день рано побігла мати тих опришків на пором, аби змити кров, але на тій роботі прихоплено єї. Повідомлена жандармерия арештувала убийників і они до всього признались. Утоплений труп виплив аж по тиждни і на нїм пізнати, як страшно знущали ся опришки над ним. Голова подіравлена, ребра поломані, а на шиї знати слїди від душеня. В одіню убитого найдено лише шість крейцарів.

— **Гидке убийство.** Гандляр овочами Нуте Розенблюм взяв в аренду у топоровецкого господаря (на Буковині) Василя Сїгура сад і лишив там яко сторожа Івана Козуба. В ночи з понедїлка на вівторок (з 21-го на 22-го с. м.) прийшов Нуте Розенблюм з своїм сином Лейбою зібрати овочі. На них напали зухвалі паробки і почали їх бити. Підчас бійки вигягнув Лейба револьвер і грозив, що забє того, хто ще раз накине ся на его батька. Тодї паробок Дьордїй Опрюк кинув ся на него і хотів ему вирвати револьвер. В тім вибух вистріл і Опрюк повалив ся на землю, поцїлений в живіт. Від того гуку збудив ся сторож Козуб, надбіг до тої товпи і став по стороні своїх хлїбодавців. Вкоротцї привернено спокій і Козуб пішов знов спати. Та в ночи прийшли паробки Дьордій Клещук і Івон Смачук, що в попереднїй бійці також брали участь і колами забили Козуба. Їх вислїджено, арештовано і віддано до суду; а тяжко раненого Опрюка відвезено до шпиталю.

— **Урядове посередництво в гляданю роботи** завело у себе маленьке князївство майнїнґске. В додатку до урядового вістника виходить два рази на тиждень, в понедїлок і пятницю, виказ як робітників глядаючих роботи, так і тих, котрі глядають робітника. Уряди громадскі мають обовязок, ті викази уміщати зараз на виднім місци, призначенім до оповісток. На згаданих виказах уміщає ся безплатно всякі дотичні зголошеня, як також і полагодженя попередних зголошень, коли робітник найшов вже занятє або робота якась вже роздана.

— **Померли:** О. Іван Венгринович, парох в Далїєвій, яслиского деканата, дня 25 с. м. в 78 роцї житя, а 52 сьвященьства; — Келестин Комарницкий, студент III-го року прав, син п. Івана Комарницкого, радника судового в Бережанах.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рада надзираюча товариств взаімних обезпечень і взаімного кредиту „Днїстер“** відбула дня 25 вересня с. р. звичайне (квартальне) засїданє під проводом президента п. Василя Нагірного при участи 14 членів ради і в присутности комісаря правительственного д. к. радника Намістництва А. Гута. По відчитаню протоколу з попередного засїданя дирекция предложила подрібне справозданє о дїлах і станї товариства взаімних обезпечень „Днїстер“ разом з рахунками приходів і видатків і білянсом по день 31 серпня с. р., з котрого показує ся, що товариство взаім. обезпечень „Днїстер“ дальше красно розвинуло ся, фонди товариства взросли і стан з кінцем серпня с. р. єсть взагалї кориснїйший як в попередних лїтах.

Рівнож предложила дирекция докладне справозданє о дїлах і станї товариства взаімного кредиту „Днїстер“ по день 31 серпня с. р. показуючи також на цифрах білянсу, що товариство кредитове „Днїстрове“ розвинуло ся красно і значно, так що з власних вкладок і вплачених удїлів без помочи кредиту банкового, удїлило пожички 336 рільникам і ремісникам в 44 повітах в сумі 110.195 кор., котрі довжники як найправильнїйше в означених ратах сплачують, і що позискує собі що раз більше довіря, доказом чого служить що постійно взрастає число удїлів і число вкладок, котрі походять від одиниць і товариств з посеред всїх верств нашої суспільности, а именно на 377 членів з 412 удїлами до кінця серпня с. р. були 3 церкви з 3 удїлами, 26 сьвящеників з 37 удїлами, 33 урядників, адвокатів, лїкарів і т. п. з 44 удїлами, 304 господарів селян і міщан з 304 удїлами, 5 ремісників з 5 удїлами, 5 женщин з 9 удїлами, 1 товариство з 10 удїлами, а з 173 вкладок в сумі 111.291 корон і 52 сот. походило 22 від церквей і братств церковних, 19 від сьвящеників, 79 від сьвітскої інтеліґенції, а 15 від селян і міщан.

Рада надзираюча приняла оба справозданя Дирекциї з вдоволенєм до відомости.

Найважнїйші цифри обох справоздань були вже подані до загальної відомости в формі коротких місячних справоздань Дирекциї печатаних що місяця в часописях. Опісля вибрала рада о. Алексея Тороньского, котрого мандат яко заступника президента скінчив ся, поновно на дальші 3 лїта заступником президента ради.

По залагодженю внесень в справах біжучих і удїленю директиви для дирекциї що-до продуктивного льокованя дальших фондів — ухвалено з товариства взаімного кредиту удїляти позички за відповідним забезпеченєм табулярним понад суму 250 зр., аж до квоти 1000 зр. і поручено дирекциї, щоби застановила ся над справою заснованя товариства звязкового для руских товариств задаткових і евентуально поставила на слїдуючім засїданю ради відповідне внесенє і проект.

Телеґрами.

Цельовац 30 вересня. З більшої посїлости вибрано до сойму знов 6 лїбералів, 3 з партиї народної і одного дикого.

Букарешт 30 вересня. Є. Вел. Цїсар надїлив румуньску королеву почетним медалем за штуку і науку в брилянтах, а румуньского короля брулянтами до великої ленти ордера сьв. Стефана.

Букарешт 30 вересня. Є. Вел. Цїсар відповідаючи при оногдашнім обідї на тоаст румуньского короля сказав: Дякую Вашому Величеству за милі слова, якими Ви промовили до мене. Я чую ся щасливим, що можу завіреня моєї щирої і незмінної дружби для Вашого величества відновити тут в осередку сего красного і богатого краю, котрий Ваша мудрість повела на дорогу поступу і котрого значінє межи державами єсть забезпечене. Пю на здоровле, Вашого Величества, королевої і королївскої родини.

Букарешт 30 вересня. Вчера о 5 годинї 30 мін. приїхав Є. Вел. Цїсар до Сінаї а звідси поїхав на замок Пелеш. По дорозї оглядав Монарх кріпость в Хітілї.

— Був, мильорде — відповів керманич.

— І нїчого не бачили нї чули?

— Нїчого.

— Отже бачиш Роберте!

— Коли би то був отець Гевкінса — відповіла дитина уперто – то він не сказав би, що нїчого не чув. То був мій отець, мильорде, мій отець!

Голос Роберта перемінив ся в плач; блїдий і утомлений утратив і він притомність.

Гленарван велїв перенести єго на своє ліжко. Хлопець умучений плачем і зворушенєм глубоко заснув.

— Біднї сироти! — говорив Джон Менґлїс. — Страшно їх Господь навістив.

— То правда — відповів Ґленарван — ті терпіня викликали у них обоїх в тій самій хвили однаковий привид.

— У обоїх! — повторив Паґанель. — То дивна річ. Наука не уміла би того пояснити.

Отже й Паґанель перехилив ся над море і наслухував, а всї присутні замовкли.

Було цїлком тихо. Паґанель гукнув сильним голосом — нїякої відповіди.

— Дивна річ! — повтаряв ґеоґраф, вертаючи до каюти. — Спільність гадок і терпіня не може ще достаточно пояснити того явища.

На другий день 8-го марта, о пятій годинї рано, коли ще ледве свитало, зібрали ся всї подорожні і осада на покладї *Дункана*. Всї хотїли приглянути ся земли, котра вчера лиш невиразно здалека виднїла.

Люнетами слїджено уважно виднїйші точки острова. Яхт був віддалений о яку анґлїйску милю від берега і легко можна було видїти, що на нїм дїяло ся.

Нагле роздав ся крик Роберта. Впевнював, що бачить двох людий, що бігають і дають якісь знаки, коли третий махав хоругвою.

— То анґлїйска хоругов! — крикнув Джон поглянувши через люнету.

— А правда! — сказав і Паґанель, обертаючи ся живо в сторону Роберта.

— Мильорде! — просив Роберт зі зворушенєм — коли не хочете, щоби я кинув ся вплав до острова, то велїть спустити човно на море. Благаю вас на вколїшках, нехай перший стану на земли.

Нїхто не сьмів відозвати ся. Якто, то на тім острові, через котрий переходить трийцятий семий рівнобіжник жиє трох людий, Анґлїйців? І кождий на покладї пригадав собі вчерашну пригоду. Всї гадали о голосї, який чули Роберт і Мария.

Дїти може й не помиляли ся, хиба в тім лише, що той голос то був голос їх вітця. І всї бояли ся, щоби той страшний завід, який їх може ждав не був для них за тяжкий. Але як їх здержати? Ґленарван не мав на то відваги.

— Човна! — крикнув до моряків.

За хвилю човно було вже на мори. Дїти капітана Ґранта, Ґленарван, Джон і Паґанель вскочили скоро до середини і лодка попихана веслами шїтьох сильних моряків стрілою гнала до острова.

О десять сяжнів від берега з грудий Мариї видер ся проймаючий крик:

— Мій отець!

Над берегом поміж двома иншими стояв чоловік високого росту, сильної будови, з сьмілим і заразом лагідним виразом лиця — той сам чоловік, котрого нераз описували дїти. Не омилили їх серця! То був їх отець, капітан Ґрант!

Капітан, почувши крик Мариї, витягнув руки і упав на землю немов громом ражений.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.